

AZ ÉN KARIKÁSOM.

Irta: FINTA SANDOR.

Én voltam a Nagy-Kunságnak
adta kisbojtárja,
Enyém volt e huncut világ
legszebb karikása.
Tíz lábra rugott a hossza,
kutyabőről fonva,
Magas ember kondithatta,
jól marokra fogva.
Csikós voltam, lovon ülve,
az volt a szokásom:
Balvállamon ragyogó volt
az én karikásom.

Ostornyelem szilvafa volt,
virágpántlikásos,
Nevem és évszámom viselé,
igy volt az szokásos.
Tizenhatágásra fonva,
kigyóhasas forma,
Buzaszemes ostorfonás,
bárhol legszebb volna.
Ménés mellett, falun jártam,
voltam áldomáson:
Balvállamon ott ragyogott
az én karikásom.

Ostor a faragott nyélre
rá vagyon fejelvé,
Cigány-csattal, szijmadzaggal,
csirbe telekelvé.
Ostor alján a csapó-szij,
sudár, egyivásu,
Ehhez kötött lószőr-sudár,
durranó hatásu.
Azt hittem, ÉN örököltem
bojtári állásom:
Balvállamon ha ragyogott
az én karikásom.

“Karikás, Isten ostora!”
az ostorom szólt,

Ménés felett, na megeredt,
pákosztosát róttá.
Levegőbe csörditettem,
szőrét soh'sem érte,
Nem vádolhat egy csikó sem
hogy serkedt a vére.
Ijeszteni, de nem ütni,
ez volt a vallásom:
Balvállamon míg ragyogott
az én karikásom.

Világ fordult, sorsom mordult,
a menest elhagytam,
Országuton s ember-szivben,
néha majd megfagytam.
Sorsom ha kötődött velem,
s én mentem cselőre,
Véremtől raggyant ostora
üvölté: előre!
Ugatott a Sors kutyája,
s hogy a vérem lássa:
Bőröm repedt, hogyha csördült
nehéz karikása.

Sorsom, ez Isten-ostora,
vásit, hasit belém,
Soká tart a Végzet tora,
ropja táncát elem.
Oly szép disz a vállon fekvő,
pihenő karikás,
Sorsom, nyugodj már meg
egyszer,
ne légy oly paprikás.
Rakoncátlan sors mennyköve,
abból lett az átkom:
Mert azt hittem, nekem lesz csak
nehéz karikásom.

